

XIII

Тиха и топла нощ обгърна селото. Прибра се и послѣдната закѣснѣла кола, улицитѣ опустѣха, угаснаха и сетнитѣ прозорци. Почиваше всичко. Неподвижни и сънни, дърветата рисуваха върху ясното небе чернитѣ си грамади и високо надъ тѣхъ, като едри елмази, грѣяха звѣзди. Покрай стрѣхитѣ безшумно сновѣха прилѣпи, свѣтулки чертаеха огненитѣ си знаци въ мрака. Въ безмълвната тишина на нощта напоена съ лѣтна задуха, нищо друго не се чуваше освѣнъ пѣсенъта на шурцитѣ. Тия кжси, сипкави и плахи звуци идѣха отблизо, идѣха отдалечъ, сливаха се въ безбройни струи, издигаха се нагорѣ, прѣплитаха се сѣкашъ съ лжчитѣ на звѣздитѣ и наедно съ тѣхъ трептѣха ритмично, монотонно, като че заспалата земя унесено и спокойно дишаше въ съня си.

На пръвъ погледъ нищо не отличавахе тази нощъ отъ другитѣ. Но откъмъ западъ се подигаше гжстъ и черенъ мракъ, мжтна и широка сѣнка, която бавно застилаше небето на тая страна, гасѣше една по една звѣздитѣ, заличавахе очертанията на хоризонта. Отъ врѣме на врѣме нататѣкъ проблѣсваха свѣткавици, тогазъ полето се откриваше надалечъ, виждаха се и запаленитѣ краища на тъмни облаци. Отново падаше тъмната завѣса на мрака, минаваха нѣколко минути и слѣдъ това глухо, като че изподъ земята проецавахе грѣмъ.

Мина се тѣй частъ, може би — два. Нощта бѣше все тѣй тиха и царствено спокойна. Само тъмната сѣнка на западъ все повече и повече растѣше. Изведнажъ лекъ вѣтъръ разклати неподвижнитѣ досега дървета, въ въздуха се разтопи и разлѣ прѣснота и хладъ. Новъ още по-силенъ вѣтъръ долетѣ, овошкитѣ се разлюлѣха и зашумѣха. Подигна се прахъ, развѣха се и загониха сламки и хартии. Вѣтърътъ вече не прѣставаше. Нѣкждѣ